

מסכת מעשר שני

פרק א

א. מעשר שני, אין מוכרין אותו, ואין ממשכנין אותו, ואין מחליפין אותו, ולא שוקלין כנגדו. ולא יאמר אדם לחברו בירושלים, הילך יין וסו' לי שמן. וכן שאר כל הפרות. אבל נותנין זה לזה מתנת חנם:

ב. מעשר בהמה, אין מוכרין אותו תמים חי, ולא בעל מום חי ונשחוט, ואין מקדשין בו האשה. הבכור מוכרין אותו תמים חי, ובעל מום חי ונשחוט, ומקדשין בו האשה. אין מחליין מעשר שני על אסימון, ולא על המטבע שאינו יוצא, ולא על המעות שאינן ברשותו:

ג. הלוקח בהמה לזבחי שלמים, או חיה לבשר תאונה, יצא העור לחלין, אף על פי שהעור מרבה על הבשר. כדי יין סתומות, מקום שדרךן למכר סתומות, יצא קנקן לחלין. האגוזים והשקדים, יצאו

קִלְפֵיהֶם לַחֲלִין. הַתָּמֵד, עַד שֶׁלֹּא הִחְמִיץ, אִינוֹ נִלְקָח בְּכֶסֶף מַעֲשִׂיר.
וּמִשְׁהַחֲמִיץ, נִלְקָח בְּכֶסֶף מַעֲשִׂיר:

ד. הַלּוֹקֵחַ חֲזֵה לְזִבְחֵי שְׁלָמִים, בְּהֶמָּה לְבָשָׂר תֹּאנָה, לֹא יֵצֵא הָעוֹר
לַחֲלִין. כִּדֵּי יֵין פְּתוּחוֹת אוֹ סְתוּמוֹת, מְקוֹם שֶׁדֶּרֶכְן לְמַכֵּר פְּתוּחוֹת,
לֹא יֵצֵא קִנְיֹנוֹ לַחֲלִין. סֵלִי זֵיתִים וְסֵלִי עֲנָבִים עִם הַכֶּלִי, לֹא יֵצֵאוּ
דְּמֵי הַכֶּלִי לַחֲלִין:

ה. הַלּוֹקֵחַ מִים, וּמֶלַח, וּפְרוֹת הַמִּתְכַּבְּרִים לְקֶרֶקַע, אוֹ פְרוֹת שְׂאִינָן
יְכוּלִין לְהִגְיעַ לִירוּשָׁלַיִם, לֹא קָנָה מַעֲשִׂיר. הַלּוֹקֵחַ פְּרוֹת, שׁוֹיֵג, יִחְזְרוּ דְּמֵים לְמִקְוֵמוֹ. מִזִּיד, יַעֲלוּ וַיֵּאָכְלוּ בַּמָּקוֹם. וְאִם אֵין מִקְדָּשׁ,
יִרְקְבוּ:

ו. הַלּוֹקֵחַ בְּהֶמָּה, שׁוֹיֵג, יִחְזְרוּ דְּמֵיהָ לְמִקְוֵמוֹ. מִזִּיד, תִּעָלֶה וְתֵאָכֵל
בַּמָּקוֹם. וְאִם אֵין מִקְדָּשׁ, תִּקָּבֵר עַל יְדֵי עוֹרָה:

ז. אֵין לוֹקְחִין עֲבָדִים וְשִׁפְחוֹת וְקֶרֶקְעוֹת וּבְהֶמָּה טִמְאָה מִדְּמֵי
מַעֲשִׂיר שְׁנִי. וְאִם לָקַח, יֵאָכֵל בְּנִגְדָּו. אֵין מְבִיאִין קִנְיֵי זָבִים, וְקִנְיֵי
זָבוֹת, וְקִנְיֵי יוֹלָדוֹת, חֲטָאוֹת, וְאַשְׁמוֹת, מִדְּמֵי מַעֲשִׂיר שְׁנִי. וְאִם הִבִּיא,
יֵאָכֵל בְּנִגְדָּם. זֶה הַכֶּלֶל, כָּל נֶשְׁהוּא חוּץ לְאֲכִילָה וְלִשְׁתִּיָּה וְלִסְיִכָּה
מִדְּמֵי מַעֲשִׂיר שְׁנִי, יֵאָכֵל בְּנִגְדָּו:

